

Arrest

nr. 268 211 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juli 2019 of 9 augustus 2019 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag, die volgens de beslissing werd ingediend op 9 augustus 2019,

onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 15 maart 2021 legde de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten op. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 260 974 van 22 september 2021 vernietigde de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 maart 2021. Bij arrest nr. 260 975 van 22 september 2021 vernietigde de Raad ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2021.

Op 21 april 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk en bevestigde hij het bevel van 15 maart 2021. Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 264 153 van 24 november 2021 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om een toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Aangezien het bevel van 15 maart 2021 werd vernietigd, verklaarde de Raad het beroep gericht tegen de bevestiging van dat bevel onontvankelijk wegens zonder voorwerp.

Op 25 oktober 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag, die volgens die beslissing werd ingediend op 24 juli 2019, opnieuw onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2019 werd ingediend door :

S. Y. A., A. (R.R.: [...])

nationaliteit: Jordanië

geboren te A. op [...]1965

adres: [...] ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mevrouw kwam met geldige reisdocumenten naar Europa, maar weigert het Europees grondgebied te verlaten ondanks meerdere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Mevrouw bevindt zich gedurende meerdere jaren in onwettig verblijf en weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Mevrouw betekende in 2013 een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies (inreisverbod van 3 jaar) en opnieuw in 2019 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies met een inreisverbod van 3 jaar). Mevrouw volhardt in het overtreden van de wet en weigert terug te keren naar Jordanië. Mevrouw heeft dit ook letterlijk tegen de Consul van de ambassade van Jordanië gezegd op 18.04.2019. Mevrouw stelt dat ze niet terug kan reizen naar haar land van herkomst en dat zij geen verblijfsprocedures kan opstarten vanuit haar land van herkomst wegens de aanwezigheid van ‘buitengewone omstandigheden’. De in de aanvraag aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Er is geen sprake van een onredelijk langdurige asielprocedure, wel van een langdurig onwettig verblijf op het Belgische grondgebied. Haar eerste asielaanvraag, opgestart eind 2012, werd reeds afgesloten in 2013. Mevrouw werd niet erkend als vluchteling en verkreeg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus. Mevrouw maakte niet aannemelijk dat ze het land van herkomst verliet uit een gegronde vrees voor vervolging (zogenaamd

'bloedwraak' van de familie omwille van een 'geheime internetrelatie'). De Belgische asielinstanties hechtten geen geloof aan de asielmotieven van mevrouw. Mevrouw weigerde gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De tweede asielaanvraag die zij in 2013 vanuit het gesloten centrum opstartte, was voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet ontvankelijk en het hoger beroep tegen de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Ondertussen liet mevrouw in Jordanië bij volmacht mét de hulp van haar familie een huwelijk afsluiten met het oog op het verkrijgen van een Belgische verblijfskaart. De twee aanvragen gezinshereniging (2014 en 2021) die in België werden opgestart vanuit illegaal verblijf werden afgewezen bij gebrek aan buitengewone omstandigheden wat betekent dat mevrouw de procedure dient op te starten via de Belgische ambassade in Jordanië.

Mevrouw huwde op 25.01.2021 in illegaal verblijf met de heer M. Een huwelijk geeft echter geen automatisch recht op verblijf. Naar aanleiding van haar huwelijk diende ze op 21.04.2021 een aanvraag gezinshereniging (art. 10-12 bis) in. Deze aanvraag werd geweigerd met een onontvankelijke beslissing gezien er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn (bijlage 15quater genomen op 10.08.2021) met volgende vermeldingen:

1. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf haar gezinsleven opgebouwd, zij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan. Het feit dat betrokkene heden een gezin vormt met haar echtgenoot op het Belgische grondgebied doet geen afbreuk aan het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

2. Wat de tweede aangehaalde reden betreft namelijk dat haar man dagelijkse zorg nodig heeft gezien zijn gepensioneerde leeftijd en zij het huishouden doet, zijn er hiervan echter geen bewijsstukken overgemaakt die dit staven en bovendien kan je in België voor dergelijke zaken beroep doen op sociale instanties.

3. Wat de laatste aangehaalde reden betreft, namelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Jordanië omdat ze er de nodige documenten niet voor heeft en deze ook niet meer kan verkrijgen, kan niet worden beoordeeld gezien daar eveneens geen bewijsstukken van worden voorgelegd.

Bovenstaande motieven haalt mevrouw eveneens aan in de procedure art. 9bis. De motieven die bij de procedure art. 10-12 bis werden beoordeeld als zijnde geen buitengewone omstandigheden, vormen evenmin buitengewone omstandigheden in de procedure art. 9bis.

Ook in het kader van de 9bis-procedure kan wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft gesteld worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Er is geen sprake van een absoluut verbod om België binnen te komen en er te verblijven. Mevrouw wordt niet definitief gescheiden van haar partner. Dat haar echtgenoot 76 jaar is, betekent niet dat hij hulpbehoefig is. Er is geen sprake van een medische problematiek waarvoor permanent mantelzorg noodzakelijk is. Mocht het al nodig zijn, bestaan er in België tal van zorginstellingen waarop mijnheer beroep kan doen. De heer M. heeft een inkomen en staat zelf in voor de huisvesting en de dagdagelijkse kosten. Betrokkenen hebben geen (minderjarige) kinderen samen. Dat haar tijdelijke afwezigheid van het Belgische grondgebied (om een verblijfstitel te verkrijgen waarmee ze legaal met haar echtgenoot op het Belgisch grondgebied zou kunnen verblijven) de relatie onder druk zou komen te zetten, doet twifelen aan de ernst en duurzaamheid van deze relatie. Een werkelijk duurzame relatie is bestand tegen een tijdelijke afwezigheid om zich in regel te stellen met de wetgeving. Het aangehaalde argument van een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk.

Mevrouw stelt dat ze niet terug kan keren naar haar land van herkomst omdat ze niet over de nodige reisdocumenten beschikt. Mevrouw toont echter niet aan dat ze niet over de nodige documenten kan beschikken om te reizen naar haar land van herkomst. De Jordaanse autoriteiten stelden haar in het bezit van een paspoort waarmee ze legaal naar Europa kon reizen. Mevrouw koestert geen vrees ten overstaan van haar autoriteiten. Er is geen enkele reden dat haar eigen overheid haar zou belemmeren terug te keren naar het eigen land van herkomst. Mevrouw toont niet aan dat ze stappen ondernam teneinde over reisdocumenten te beschikken waarmee ze terug kan keren naar het land van herkomst. Mevrouw werd in 2019 opgesloten in het gesloten centrum van Brugge. De dienst Vreemdelingenzaken nam contact met de ambassade van Jordanië. Mevrouw werd door de ambassade uitgenodigd voor een interview. De ambassade heeft hieropvolgend contact opgenomen met de autoriteiten in 'Amman'. Maar nadien werd er geen vooruitgang meer geboekt. De reden daarvan is onbekend. De bedoeling is echter dat mevrouw zelf, uit eigen initiatief, gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Mevrouw verblijft ruimschoots langer op het Belgische grondgebied dan toegestaan. Mevrouw dient zelf alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting te voldoen om het Belgische grondgebied onmiddellijk te verlaten. Mevrouw heeft tot dusver nooit zelf initiatief genomen om terug te kunnen keren naar haar land van herkomst. Er zijn geen bewijzen voorhanden dat mevrouw contact opnam met haar ambassade teneinde haar reisdocumenten in orde te maken om een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst mogelijk te maken. Mevrouw bewijst niet dat ze niet terug kan keren naar haar land van herkomst.

Dat mijnheer niet mee zou kunnen reizen naar Jordanië, is niet noodzakelijk en wordt evenmin aangetoond. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen inzage in het vermogen en de financiële middelen waarover betrokkenen beschikken of zouden kunnen beschikken eventueel met de hulp van hun familiaal netwerk in zowel Jordanië als Irak. De financiële middelen die nu ingezet worden voor verblijfsprocedures vanuit België kunnen bij gebrek aan buitengewone omstandigheden efficiënter aangewend worden door de procedure op te starten via de Belgische ambassade vanuit het land van herkomst. Mijnheer is erkend vluchteling ten aanzien van Irak, niet ten aanzien van Jordanië. Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt trouwens dat hij de Irakese ambassade in België contacteerde om zijn huwelijk te kunnen voltrekken in Jordanië via een volmacht aan een vriend (deze vriend diende met de familie van mevrouw te onderhandelen over de voorwaarden voor het afsluiten van het huwelijk). Het lijkt er op dat mijnheer zijn autoriteiten niet vreesde door met hen samen te werken teneinde een huwelijk in Jordanië te laten voltrekken. Mijnheer kon daarbij rekenen op de hulp van de Irakese overheid.

Mevrouw stelt geen binding meer te hebben met haar land van herkomst, hetgeen bewezen zou worden doordat zij Jordanië in 2012 ontvlucht zou zijn. Deze stelling kan niet ernstig worden genomen gezien haar asielmotieven ongeloofwaardig waren (een conclusie die de Belgische asielinstanties reeds in 2013 maakten) en gezien uit het administratieve dossier van mevrouw ook blijkt dat ze steun geniet van haar familie in haar land van herkomst. Mevrouw onderhoudt regelmatig contact met hen. Naast familie heeft mevrouw ook een vriendenkring in het land van herkomst zoals uit haar asielverklaringen blijkt. Er is dus een netwerk aanwezig waarop ze voor de duur van de procedure voor het verkrijgen van een verblijfstitel kan terugvallen.

Dat mevrouw sedert eind 2012 in België verblijft, doet op zich geen situatie ontstaan die het haar nu onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt, om nog naar Jordanië te kunnen reizen. Mevrouw heeft inderdaad pogingen ondernomen om haar verblijf te regulariseren, maar elke procedure werd afgewezen gezien er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die zouden rechtvaardigen dat de procedure in België opgestart wordt. Mevrouw kan wegens gebrek aan bewijs van het tegendeel wel degelijk terugkeren naar Jordanië en kan zoals de wet het voorschrijft een verblijfsprocedure opstarten via de Belgische ambassade. Dat deze procedure een bepaalde tijd in beslag neemt, geldt voor elke procedure en vormt op zich geen buitengewone omstandigheid."

Op 25 oktober 2021 legde de gemachtigde aan verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten op. Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 268 390.

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht haar middel toe als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. De verzoekende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt verwezen naar de genomen beslissing van 10 augustus 2021 (een bijlage 15quater), naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster met haar echtgenoot van 21 april 2021 ("Mevrouw huwde op 25.01.2021 in illegaal verblijf met de heer M. Een huwelijk geeft echter geen automatisch recht op verblijf. Naar aanleiding van haar huwelijk diende ze op 21.04.2021 een aanvraag gezinshereniging (art. 10-12 bis) in. Deze aanvraag werd geweigerd met een onontvankelijke beslissing gezien er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn (bijlage 15quater genomen op 10.08.2021) met volgende vermeldingen:" - stuk 1, pagina 2).

De motieven die werden aangehaald in deze beslissing van 10 augustus 2021 worden ook aangewend om de thans bestreden beslissing te onderbouwen. Niet enkel citeert de thans bestreden beslissing deze eerdere beslissing en de aangehaalde motieven, er wordt ook letterlijk gesteld dat: "De motieven die bij de procedure art. 10-12 bis werden beoordeeld als zijnde geen buitengewone omstandigheden, vormen evenmin buitengewone omstandigheden in de procedure art. 9bis" (stuk 1, pagina 2).

De bestreden beslissing baseert zich derhalve op de beslissing van 10 augustus 2021.

Door verzoekster werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de beslissing van 10 augustus 2021. Deze procedure is gekend onder RvV 265432.

Indien de beslissing van 10 augustus 2021 zou worden vernietigd, dan dient tevens de thans bestreden beslissing (dewelke gestoeld is op de beslissing van 10 augustus 2021) te worden vernietigd aangezien de beslissing van 10 augustus 2021 retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald en wordt geacht nooit te hebben bestaan.

3. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoekster in België (sinds 2012), hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt onder meer gesteld dat (stuk 1, pagina 1):

"Mevrouw kwam met geldige reisdocumenten naar Europa, maar weigert het Europees grondgebied te verlaten ondanks meerdere betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Mevrouw bevindt zich gedurende meerdere jaren in onwettig verblijf en weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie. Mevrouw betekende in 2013 een bijlage 13sexies en een bijlage 13septies (inreisverbod van 3 jaar) en opnieuw in 2019 (bijlage 13sexies en bijlage 13septies met een inreisverbod van 3 jaar). Mevrouw volhardt in het overtreden van de wet en weigert terug te keren naar Jordanië."

En:

"Mevrouw wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten".

Door verweerder wordt kennelijk aangehaald dat haar langdurig verblijf in België niet aanvaard kan worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat zij "wist" dat "zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" en zij "volhardt in het overtreden van de wet en weigert terug te keren naar Jordanië". Verweerder benadrukt dit andermaal door te verwijzen naar de bevelen om het grondgebied te verlaten die zij "weigert" op te volgen.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl. St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat haar verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat zij "wist" dat "zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" of dat zij "volhardt in het overtreden van de wet en weigert terug te keren naar Jordanië", vindt hierin geen steun. Ook indien verzoekster bevelen om het grondgebied te verlaten verkreeg maar "weigert" op te volgen, betekent dit geenszins dat het langdurig verblijf van verzoekster zou worden uitgesloten als "buitengewone omstandigheid".

Hierdoor schendt de gemachtigde dan ook artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het langdurig verblijf van verzoekster, door haar ingeroepen als buitengewone omstandigheid, vereist derhalve een zorgvuldige beoordeling door verweerder. Dit is niet het geval, aangezien verweerder dit element afwijst omdat zij "wist" dat "zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" en zij bevelen om het grondgebied te verlaten verkreeg, maar "weigert" op te volgen.

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat dit oordeel van de gemachtigde verschillende feitelijke elementen miskent die door haar werden ingeroepen in verband met haar verblijf in België waaruit volgt dat zij net trachtte om een legaal verblijf te verkrijgen.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In de aanvraag tot machtiging van verblijf, wees verzoekster vervolgens op de duurzame partnerrelatie die zij heeft met de heer M. M. M. B., geboren op [...] 1945 te Irak (S.).

Beide partners zijn reeds langdurig woonachtig te 2018 Antwerpen, [...] (de woonplaats van verzoekster). De heer M. werd reeds ingeschreven op dit adres op 20 oktober 2011, terwijl verzoekster werd ingeschreven sinds 5 december 2012. Sindsdien zijn beide partners samenwonend.

Zij dienden eerder reeds een verklaring in tot wettelijke samenwoning, hetgeen werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook de erkenning van hun huwelijksakte vanuit Jordanië - beide partners zijn getrouwd - werd geweigerd, waardoor hun relatie sterk onder druk kwam te staan. Verzoekster wijst echter op de verschillende elementen die de waarachtigheid van haar relatie aantonen (zoals hun voortdurende samenwoning, getuigenverklaringen, foto's, de lange tijd dat zij reeds een relatie hebben, enzovoort). Deze elementen bevinden zich in het administratief dossier (en werden onder meer gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 9 augustus 2019 en zijn de verwerende partij ook gekend - in de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de aanvraag).

De relatie tussen beide partners werd ondertussen "erkend" door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij verkregen de toelating tot huwen. Hierdoor konden zij op 25 januari 2021 met elkaar in het huwelijk treden te Antwerpen.

De terugkeer naar Jordanië, zelfs gesteld dat dit mogelijk zou zijn, wordt door de zeer lange en duurzame relatie van verzoekster met de heer M. zeer moeilijk, dan wel onmogelijk gemaakt. Hij kan verzoekster niet volgen, temeer gelet op zijn leeftijd (hij werd geboren in 1945) en zijn erkenning als vluchteling (hij verbleef ook nooit eerder in Jordanië; beide partners leerden elkaar kennen in België). Beide partners zouden hierdoor gescheiden worden van elkaar voor een onbepaalde, doch lange duurtijd.

De verzoekende partij stelt vast dat de concrete elementen van de relatie (en het huwelijk) van verzoekster niet worden betrokken in de bestreden beslissing, dan wel kennelijk onredelijk worden beoordeeld.

Er wordt geen rekening gehouden met het zeer langdurige karakter van de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot sinds 2012 (zie hierboven). Zij leerden elkaar bovendien kennen in België en waren steeds samenwonend. De echtgenoot van verzoekster verbleef eerder niet in Jordanië. De impact van een scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot is dan ook vele malen zwaarder door het langdurig karakter van hun relatie, hetgeen ten onrechte niet in de gemaakte beoordeling door verweerder werd betrokken.

Het is bovendien kennelijk onredelijk om beide partners van elkaar te scheiden, temeer gelet op de leeftijd van haar echtgenoot (geboren op 25 januari 1945) en zijn erkenning als vluchteling in België. De echtgenoot van verzoekster heeft geen enkele band met Jordanië, terwijl ook verzoekster sinds 2012 in België verblijft.

Het is kennelijk onredelijk dat verweerder stelt dat verzoekster zou kunnen beschikken over een vriendenkring in Jordanië en een familiaal netwerk. Verweerder baseert zich hiervoor op haar verzoek tot internationale bescherming van 2012 (reeds afgesloten in 2013), terwijl de bestreden beslissing dateert van 25 oktober 2021 (!). Deze beoordeling is kennelijk onredelijk en bovendien onzorgvuldig. Verzoekster kwam het Schengengrondgebied binnen via Italië op 23 juli 2012. Zij was in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Franse ambassade in Amman. Verzoekster reisde vervolgens naar België toe. Daar diende zij een asielaanvraag in op 6 november 2012. Verzoekster verblijft derhalve reeds langdurig in België, hetgeen onmiskenbaar een invloed heeft op de band die zij nog heeft met Jordanië. Door de zeer langdurige afwezigheid van verzoekster uit Jordanië is haar netwerk stelselmatig gekrompen, hetgeen aannemelijk is doordat zij sinds 2012 in België verblijft (hetgeen buiten betwisting staat en blijkt op basis van de gegevens van het administratief dossier).

Het is bovendien zelfs uiterst onzeker dat verzoekster een paspoort of reisdocument van Jordanië kan bekomen. Dit heeft verweerder zelf ondervonden, doordat men er niet in slaagde om een reisdocument te bekomen om verzoekster te repatriëren naar Jordanië (waarbij wordt erkend door verweerder dat de oorzaak hiervan "onbekend" is). Door in de bestreden beslissing vervolgens de stellen dat het de verantwoordelijkheid is van verzoekster om de onmogelijkheid om een reisdocument te verkrijgen aan te tonen, miskent verweerder echter de moeilijkheden die men zelf heeft moeten vaststellen om een reisdocument te verkrijgen. Dit staat (objectief) vast. De gegevens uit het administratief dossier bevestigen deze vaststellingen, maar worden in de bestreden beslissing (ten onrechte) miskend (geminimaliseerd) door verweerder.

Door verweerder wordt herhaaldelijk gesteld dat verzoekster slechts "tijdelijk" zou moeten verblijven in Jordanië, hetgeen geen inbreuk zou betekenen op de private belangen van verzoekster en haar echtgenoot. Wat "tijdelijk" is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Jordanië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven wat men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel

een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoekster in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Jordanië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Bovenvermelde elementen getuigen geenszins van een zorgvuldig onderzoek, waarbij alle relevante (en gekende) elementen dienen betrokken te worden in de beoordeling en dit op een zorgvuldige en redelijke manier.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

Verzoekster geeft in eerste instantie een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het begrip "buitengewone omstandigheden". Verzoekster wijst er in eerste instantie op dat in de beslissing uitgebreid wordt verwezen naar de bijlage 15quater van 10 augustus 2021 naar aanleiding van het verzoek om toelating tot verblijf van verzoekster in functie van haar echtgenoot. Verzoekster stipt aan dat niet alleen de motieven van de bijlage 15quater worden aangehaald in de thans bestreden beslissing, maar ook wordt gesteld dat de motieven die bij de procedure op grond van de artikelen 10 – 12bis werden beoordeeld als geen buitengewone omstandigheden, evenmin buitengewone omstandigheden vormen in de procedure op grond van artikel 9bis. Verzoekster leidt hieruit af dat de bestreden beslissing steunt op de bijlage 15quater van 10 augustus 2021 en stipt aan dat zij die beslissing heeft aangevochten voor de Raad. Volgens verzoekster moet de thans bestreden beslissing worden vernietigd indien de bijlage 15quater van 10 augustus 2021 wordt vernietigd, aangezien deze laatste dan moet geacht worden nooit te hebben bestaan.

In een volgend onderdeel wijst verzoekster op haar langdurig verblijf in België sedert 2012, dat ze ook in de aanvraag heeft aangestipt als een "buitengewone omstandigheid". Verzoekster wijst op de motieven dat zij "wist" dat ze bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, volhardt in het overtreden van de wet en weigert terug te keren naar Jordanië. Volgens verzoekster kunnen enkel de elementen die vermeld worden in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Zij wijst daarbij op de voorbereidende werken en meent dat a contrario alle elementen die niet vallen onder de toepassing van artikel 9, § 2 van de Vreemdelingenwet wel in overweging moeten genomen worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarom stelt zij dat ook al wist zij dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dan nog het langdurig verblijf van verzoekster niet kan worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aldus geschonden. Volgens verzoekster werd haar langdurig verblijf niet zorgvuldig beoordeeld aangezien dit element werd afgewezen omdat ze wist dat ze het land diende te verlaten na een negatieve beslissing. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde verschillende feitelijke elementen miskent die door haar werden ingeroepen waaruit volgt dat zij net trachtte om legaal verblijf te verkrijgen. Ze ziet hierin een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een volgend onderdeel wijst verzoekster op haar duurzame relatie met de heer M. bij wie zij is ingeschreven op hetzelfde adres sedert 2012. Van de ambtenaar van de burgerlijke stand kregen ze uiteindelijk de toelating te huwen, hetgeen gebeurde op 25 januari 2021 te Antwerpen. Verzoekster stipt aan dat indien zij de aanvraag in Jordanië moet indienen, haar man haar niet zou kunnen volgen, gelet op zijn leeftijd (geboren in '45) en zijn erkenning als vluchteling. De heer M. verbleef nooit eerder in Jordanië. Beide partners zouden gescheiden worden van elkaar voor een lange termijn. Volgens verzoekster werden de concrete elementen van hun huwelijk niet betrokken in de bestreden beslissing, ofwel kennelijk onredelijk beoordeeld. Zo leerden ze elkaar al kennen in 2012 en waren ze in België steeds samenwonend. De impact van een scheiding is dan ook vele malen zwaarder, aldus verzoekster.

Volgens verzoekster is het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig te stellen dat zij zou beschikken over een familiaal netwerk. Ze acht het onredelijk zich hiervoor te baseren op haar verzoek om internationale bescherming van 2012. Nu verzoekster reeds zeer lang in België verblijft, heeft dit een invloed op haar band met Jordanië. Haar netwerk is aldaar door dat tijdsverloop gekrompen.

In een volgend onderdeel stipt verzoekster aan dat het uiterst onzeker is dat ze nog reisdocumenten van Jordanië kan bekomen. Ze wijst erop dat de gemachtigde dit zelf heeft ondervonden, aangezien hij er niet in slaagde reisdocumenten te bekomen om verzoekster te repatriëren naar Jordanië. Hij erkent dat de oorzaak hiervoor onbekend is. Waar in de beslissing de verantwoordelijkheid wordt gelegd bij verzoekster om de onmogelijkheid om een reisdocument te verkrijgen aan te tonen, miskent hij de eigen moeilijkheden die er waren om een dergelijk document te verkrijgen. Volgens verzoekster worden die problemen ten onrechte geminimaliseerd.

Tot slot wijst verzoekster erop dat de gemachtigde herhaaldelijk wijst op het tijdelijk karakter van het verblijf in Jordanië, maar nergens omschrijft wat "tijdelijk" is. De tijdsperiode is volgens verzoekster wel van belang en ze acht het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde geen tijdsindicatie geeft over welke periode het gaat, ook niet bij benadering.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem of haar verhinderen zijn/haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar verzoekster verwijst naar de motieven in de bestreden beslissing die steunen op de bijlage 15quater van 10 augustus 2021, blijkt inderdaad dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 264 153 van 24 november 2021. In dat arrest vernietigde de Raad de bijlage 15quater omwille van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangaande de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheid dat verzoekster niet de nodige documenten heeft om te kunnen terugkeren naar Jordanië, had de gemachtigde louter geantwoord *“wat de laatste aangehaalde reden betreft, namelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Jordanië omdat ze er de nodige documenten niet voor heeft en deze ook niet meer kan verkrijgen, kan niet worden beoordeeld gezien daar eveneens geen bewijsstukken van worden voorgelegd.”* De Raad wees erop dat de pertinente gegevens uit het administratief dossier niet op zorgvuldige wijze in de beoordeling waren betrokken, zoals verzoekster terecht had aangevoerd. Door de vernietiging, moet deze beslissing inderdaad geacht worden nooit te hebben bestaan, hetgeen tot gevolg heeft dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing niet dienstig uit deze beslissing kan citeren. Echter hieruit afleiden dat bijgevolg ook de bestreden beslissing zou vernietigd moeten worden, volgt de Raad niet. De gemachtigde heeft zich immers niet louter op die vernietigde motieven gebaseerd maar heeft vervolgens nog bijkomend gemotiveerd over de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden. Enkel indien de overige motieven de bestreden beslissing niet naar recht kunnen verantwoorden, kan de Raad overgaan tot een vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Anders dan verzoekster aanvoert, kan de Raad niet aannemen dat enkel feitelijke elementen die vermeld worden onder artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid, in die zin dat die opsomming geen exhaustieve lijst bevat. Verzoekster kan gevolgd worden dat zij alle mogelijke elementen kan aanhalen als buitengewone omstandigheid, met uitzondering van degene vermeld in § 2, maar niet dat die elementen ook allemaal zouden moeten aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Die elementen moeten louter in de beoordeling worden betrokken. Verzoekster gaat kennelijk voorbij aan de aanhef van die tweede paragraaf, met name *“onverminderd de andere elementen van de aanvraag”*. De Raad volgt de a contrario-redenering van verzoekster dan ook niet.

Ten overvloede preciseerde de Raad van State in het principearrest van 9 december 2009, nr. 198.769 dat: *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Bijgevolg wordt een lang verblijf in principe niet als buitengewone omstandigheid aanvaard.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt op die grond niet aangenomen.

Wat betreft de relatie van verzoekster met de heer M. motiveert de gemachtigde dat de terugkeer naar Jordanië om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het

gezinsleven. Hij verwijst daarbij naar het standpunt van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde erkent dat haar echtgenoot 76 jaar is, maar stipt aan dat hij niet hulpbehoefstig is aangezien er geen sprake is van een medische problematiek waarvoor mantelzorg noodzakelijk is. Mocht dit toch nodig zijn, dan wijst de gemachtigde erop dat haar man ook op zorginstellingen een beroep kan doen. Hij vervolgt dat de heer M. een inkomen heeft, zelf instaat voor de huisvesting en dagdagelijkse kosten en er geen sprake is van gezamenlijke minderjarige kinderen. Verzoekster betwist dit alles niet en stelt gewoon dat het “zeer moeilijk, dan wel onmogelijk” is omwille van de duurzame relatie in Jordanië een aanvraag in te dienen. De Raad kan die redenering niet volgen. Ook al blijkt inderdaad het langdurig karakter van de relatie sedert 2012, blijkt in casu dat verzoekster en haar man volwassen personen zijn waarbij bij geen van hen een vorm van kwetsbaarheid kan vastgesteld worden die aanleiding geeft tot de bijzondere moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is een aanvraag in het buitenland in te dienen en het antwoord af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de man van verzoekster erkend vluchteling is, doch de gemachtigde stipt terecht aan dat hij erkend is ten aanzien van Irak, niet ten aanzien van Jordanië. Indien verzoeksters man ook een gegronde vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Jordanië, diende verzoekster dit toe te lichten, hetgeen ze niet heeft gedaan. De Raad kan niet zonder meer aannemen dat de heer M. verzoekster niet zou kunnen vergezellen naar Jordanië omwille van zijn leeftijd, het feit dat hij daar nooit heeft verbleven, geen enkele band heeft met Jordanië en zijn status als vluchteling. Ook al heeft verzoekster haar echtgenoot reeds een gevorderde leeftijd, blijkt inderdaad nergens een medische problematiek waaruit kan afgeleid worden dat hij op haar nabijheid is aangewezen of de reis niet zou aankunnen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde een zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van de impact op de relatie van de vereiste om de aanvraag in Jordanië in te dienen. Het feit dat verzoekster en haar man elkaar in België hebben leren kennen en steeds in België samenwonend waren, wordt niet betwist door de gemachtigde en doet ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat betreft de motieven van de gemachtigde aangaande het familiaal netwerk en de vriendenkring in Jordanië van verzoekster, wijst verzoekster terecht op haar verblijf in België sedert negen jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad kan aannemen dat een zeer lange afwezigheid een grote impact kan hebben op een vrienden- of kennissenkring en dat deze na al die jaren sterk is gekrompen dermate dat verklaringen die in 2012 over vrienden of kennissen in Jordanië werden gedaan in het kader van een procedure om internationale bescherming, niet op redelijke wijze kunnen tegengeworpen worden negen jaar later. Echter, de Raad stipt aan dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om aan te nemen dat familiebanden sterker zijn dan vriendschapsbanden of banden met kennissen en dat een familiaal netwerk wel een veel langere periode van weinig contact of contact op afstand kan doorstaan. De gemachtigde motiveert dat verzoekster regelmatig contact onderhoudt met haar familie en verzoekster betwist dit niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoekster erop wijst dat het uiterst onzeker is dat ze een paspoort of reisdocument kan bekomen en de gemachtigde de moeilijkheden miskent die hij zelf heeft ondervonden om een reisdocument te verkrijgen in het kader van een gedwongen verwijdering, kan de Raad niet langer volgen. Thans heeft de gemachtigde, anders dan in de vorige vernietigde onontvankelijkheidsbeslissing, deze in de aanvraag opgeworpen buitengewone omstandigheid wel in de beoordeling betrokken en anders dan in de vernietigde bijlage 15quater heeft de gemachtigde zich thans niet beperkt tot de loutere stelling dat dit argument “niet kan beoordeeld worden omdat er geen bewijsstukken worden voorgelegd”. Thans heeft de gemachtigde erkend dat er in 2019 problemen waren om verzoekster gedwongen te verwijderen. Hij stipt aan dat verzoekster een interview heeft gehad met de Jordaanse vertegenwoordiging in ons land, dat vervolgens contact werd opgenomen met de autoriteiten in Amman, maar dat er vervolgens geen vooruitgang meer werd geboekt in het verkrijgen van een laissez-passer. Hij stipt evenwel ook aan dat verzoekster in het verleden van de Jordaanse autoriteiten een paspoort heeft verkregen om legaal naar Europa te reizen, dat er geen enkele reden is waarom haar overheid haar zou belemmeren terug te keren en dat niet blijkt dat verzoekster stappen heeft ondernomen teneinde over reisdocumenten te beschikken waarmee ze terug kan keren naar het herkomstland. Er wordt op gewezen dat verzoekster nog geen initiatief heeft genomen om terug te keren naar het herkomstland en dat niet blijkt dat zij contact met de ambassade heeft opgenomen teneinde haar reisdocumenten in orde te maken met het oog op een tijdelijke terugkeer. Dit standpunt vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo bevat het dossier een verslag van het interview dat verzoekster heeft gehad met de Jordaanse consul op 18 april 2019. Uit dit gesprek blijkt dat verzoekster

geen vragende partij is om terug te keren naar Jordanië, waarbij ze wijst op haar partner (thans echtgenoot) in België die al oud is, ziek is, haar nodig heeft en asiel heeft gevraagd in België. Ze vraagt aan de consul haar in België te laten om humanitaire redenen. Ook al besluit de consul wel aan de autoriteiten in Amman te vragen verzoekster te identificeren en legt hij aan de attaché uit dat verzoekster nog zal moeten teruggebracht worden voor de afgifte van een laissez-passer, blijkt in elk geval niet uit dit interview, noch uit andere elementen uit het dossier dat verzoekster enige aanstalten heeft gemaakt om documenten te proberen verkrijgen met het oog op vrijwillige terugkeer. Met andere woorden, ook al blijkt afdoende uit het dossier dat een gedwongen terugkeer onmiskenbare administratieve problemen stelt, blijkt niet dat in geval van vrijwillige terugkeer verzoekster met dezelfde problemen zou geconfronteerd worden om Jordaanse reisdocumenten te verkrijgen.

Tot slot volgt de Raad evenmin dat de gemachtigde een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid heeft begaan door erop te wijzen dat het om een tijdelijke periode gaat, in afwachting van de beslissing in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging en omdat hij geen indicatie heeft gegeven hoelang die tijdelijke periode zou duren. Verzoekster verwacht immers van de gemachtigde het onmogelijke te motiveren. De wet voorziet bovendien geen maximumtermijn waarbinnen een antwoord moet worden verschaft op een aanvraag om een humanitair visum gestoeld op artikel 9 van de Vreemdelingenwet, ook al is het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn steeds van toepassing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES